

Door zijn ligging zowel aan de Loire als aan de 'route royale' is het dorp gedurende het feodale tijdperk tijdens de Middeleeuwen, van strategisch belang voor de machtige baronnen van het Chateau de Druy (op slechts 4 km oostwaarts gelegen).

De Nièvre dat zich, erg oncomfortabel, tussen het (toenmalig) hertogdom Bourgogne en de koning van Frankrijk bevond, heeft erg geleden onder de 100-jarige oorlog (1337 tot 1453).

Het chateau de Druy was voorwerp van vele veldslagen. Béard was onderwerp van plunderingen, branden en de kerk is dan ook deels vernietigd.

Door de eeuwen heen is Béard een landbouwgemeenschap gebleven en voorzag daarmee ook in de eigen voorziening. Daarnaast verschaft de Loire een extra inkomen aan de eigenaren van chateau de Druy door het uitbaten van hun rechten op de visvangst en tolheffing voor doorvaart over de rivier. De kleine haven met kade, die ze daarvoor gebruikten, wordt met zorg onderhouden. Door de economische achteruitgang werden de havenactiviteiten in 1860 gestopt. Daarna werden mens en dier, tot 1960, overgezet door een veerman met een platbodem.

Tussen de 16e en de 18e eeuw controleerde het 'Communauté des Bridons', dat de grond rondom het dorp werd geëxploiteerd volgens regels die volstreekte solidariteit met de bewoners en privileges voor de armen inhielden.

Afgravingen en de vondst van pijlpunten vlak bij de kerk bewijzen dat de plaats waar de kerk is gebouwd al gedurende het neolithische tijdperk, frequent werd bezocht. De ligging, in een bocht van de rivier, maakt de plek tot een ideale locatie voor de visvangst en de jacht in het aanliggende bos. In de omgeving gevonden stenen, niet uit Frankrijk afkomstig en geplaatst in een vierkant lijken erop te duiden dat de plaats werd gebruikt als een bestaand kamp.

Heel veel later is deze plaats op de (Romeinse) route gezet die Bourges (Avaicum), via Nevers (Nevirnum) en Decize (Decetia), verbindt met Lyon (Lugdunum). Steden die van belang zijn geweest in de strijd van keizer Caesar tegen de Galliërs. Ten noorden van de stad zijn delen gevonden van de Romeinse weg.

In 1894 zijn er vlak bij een oude stal, resten gevonden van een Gallisch-Romeinse villa. Gezien het formaat en uitrusting (vloerverwarming (zoals te zien in het museum van Bibracte), verwarmde baden, enz)) moet de villa van enig belang zijn geweest in het toenmalige 'Éduen'.

Verder zijn er, direct naast de kerk, resten gevonden van een Gallisch-Romeinse tempel, die zuidelijk was georiënteerd.

Het totaal van de opgravingen hebben opgeleverd; geld, antiquiteiten, fragmenten van marmer en pleisterlagen, delen van zuilen, fragmenten van kapitelen, keramiek en een klein bronzen everzwijn.

Van kampement, vervolgens gehucht is Béard progressief gegroeid naar een stad, een christelijke gemeenschap. De Benedictijner monniken, gezonden vanuit het klooster in Charité-sur-Loire, de oudste telg van de orde van Cluny geven leven aan het klooster.

Kerk van Sint Laurentius

De archieven van de kerk zijn verdwenen waardoor de exacte datum van de bouw niet bekend is. Archeologen gaan er van uit dat de kerk gedurende de 12e eeuw is gesticht door Benedictijner monniken, afkomstig van het klooster uit La Charité-sur-Loire. Een kleine gemeenschap van een tiental monniken, verbonden aan de priorij van Lurcy-le-Bourg, vestigden zich in het dorp.

Een oude tekst uit 1267 maakt melding dat Beardum (Béard) een geldsom van 10 sols is verschuldigd als zijnde kerkelijke belasting, een bedrag dat overeenkomt met een parochie van een honderdtal personen.

Met het verval van het monastieke leven, wordt de kerk een parochiekerk. De 100-jarige oorlog zorgt voor een bloederige periode in deze regio en in 1359 raakt de kerk in brand, hetgeen nog zichtbaar is in het interieur van de kerk en aan de rood geworden stenen van de klokkentoren. Het noordelijk- en zuidelijk dwarsschip zijn erg beschadigd. De apsis ging verloren en ook de hoofdbeuk was groter en langer.

Na de brand heeft de nieuwe eigenaar de aanzet gegeven voor de reconstructie van de kerk. Om enige harmonie te vinden heeft hij de ruimte in vierkanten verdeeld; drie voor het schip en die voor het dwarsschip (elk 10 meter). Voor de apsis heeft hij één vierkant gereserveerd. De gebruikte materialen voor het schip zijn ruw en grof.

Van de fresco's op de noord- en zuidmuur van het dwarsschip is niet veel meer over.

Vervolgens is de St. Laurentius opnieuw geplunderd door een groep, gezonden om nieuwe (revolutionaire) regels en maatstaven te verspreiden. De klokken, beelden, liturgische materialen en de parochiale archieven verdwenen. Omdat de lokale bevolking beweerde delen te hebben bewaard, hebben er talrijke boringen plaatsgevonden in de muren boven de apsis. Echter tevergeefs.

Door terugtrekken van de clerus en leegstand, wordt de kerk in 1806 verkocht aan een boer voor een bedrag, gelijk aan 1600 euro. De boer, die tegenover de kerk woonde, gebruikte de kerk als schuur. De ruimte werd aan zijn doel aangepast; de deuropeningen werden vergroot, de mooie tegels en pilaren verdwenen naar elders (verkocht?).

Aan het begin van de 20^e eeuw woont er een arme boer in het gebouw, die de oude apsis als keuken gebruikt.

In 1919 ligt de kerk er verlaten bij; geplunderd en 'misbruikt' is het bouwval zijn einde nabij. Dan verkoopt de boer de kerk aan een notaris uit Nevers die het voor elkaar krijgt dat de klokkentoren in 1926 tot 'historisch monument' wordt benoemd.

In 1967 wordt dan de 'Association des amis de l'Eglise de Béard' opgericht.

In 1969 krijgt het herstelwerk de 8e 'Prix des Chefs-d'oeuvre en peril' toegekend.

In 1972 wordt ook de rest van het gebouw aangemerkt als historisch monument en volgen er vele campagnes om geld in te zamelen voor het herstel van de kerk.

In 2004 overhandigd het 'Conseil Régional de Bourgogne' de 5e prix du Patrimoine.

De reddingswerkzaamheden vorderen langzaam maar gestaag.

Sint Laurentius is de patroonheilige van de kerk. Deze, van oorsprong Spaanse diaken, wordt geroosterd op een grill en verheven tot martelaar in de 3e eeuw. Het is zijn beeld dat boven de ingang van de kerk staat.

De kerk heeft puur Bourgondische kenmerken, afkomstig van de priorij van het klooster in La Charite-sur-Loire; schip en op de kruising met het dwarsschip, vier pilaren die een koepeldak dragen.

De kerk is niet precies oost-west gericht, zoals gebruikelijk was, maar met een inclinatie van 18° gericht op Jeruzalem.

Ze is kruisvormig met een schip, een transept en een apsis

(in de vorm van een hart).

De kerk draagt een zekere hoeveelheid karakteristieken in zich mee die de beste mogen worden genoemd onder de monumenten in de Nièvre.

De klokkentoren

Onbetwist een van de meest harmonieuze torens van de regio. De toren is door de eeuwen heen niet gemodificeerd zoals zoveel andere torens uit die periode (Verneuil, Diennes Aubigny of Champvert). Als oriëntatiepunt voor pelgrims en oude zeelieden op de Loire, is de toren een belangrijke plaats in gaan nemen in het landschap. Zijn elegantie komt tot uitdrukking in zijn proporties.

In het interieur is het vooral de kruisvorm van het schip en de koepel, gedragen door vier kolommen, die opvallen.

Buiten is de toren vierkant van vorm en wordt gedekt met een schilddak. Hij heeft twee verdiepingen, die elk iets naar binnen verspringen. De twee aan twee geplaatste openingen zijn mooi geplaatst op de dragende muur. De houten kroonlijst draagt een platgemaakte dakbedekking die de tegels beschermt. Het dak rust op geometrisch gevormde modillons (kraagstenen) op een

achtergrond van planten en hoofden. Het geheel van koor, transepten en de toren is zeer regelmatig gevormd met stenen (met een fijne korrel) uit Montenoison.

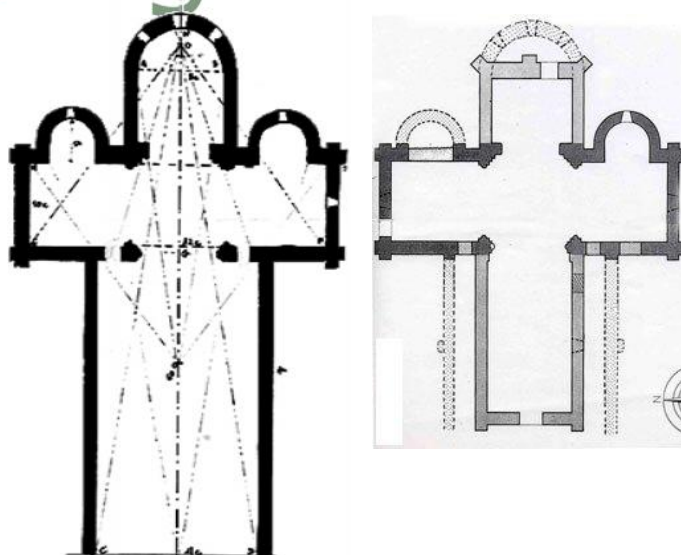
Op de top van de toren, kunnen we zien is mooi geometrisch consoles (noordzijde) sets of planten, dieren (oost-en westzijde) of menselijke hoofden op het zuiden).

De klokkentoren is toegankelijk via de vaste trap, gemonteerd op de bovenzijde van de westelijke poort.

"Passages Berrichons"

Vermoedelijk waren er twee "Passages Berrichons", die na de reconstructie van het schip, werden opgenomen in de twee pijlers van het westelijke transept.

Oorspronkelijk was het schip veel breder en langer (zie afbeelding). Een dergelijke passage maakte de doorgang voor gelovigen makkelijker. Daarnaast kon het schip worden uitgebreid zonder de noodzaak voor gangpaden. Deze samenstelling van architectonische regels gaf het gebouw zijn symbolische en spirituele waarde. Vanaf het

'point de response' had de medewerker in hetzelfde gezichtsveld, het standbeeld van de heilige Benedictus in de zuidelijke apsis en het standbeeld van de Heilige Maagd in de noordelijke apsis. Daar was zijn stem het beste hoorbaar.

De architecten gaven deze openingen de naam "Passages Berrichon" omdat de voorziening het meest gebruikt werd in de kerken van Berry (Puy-Ferrand, Meusnes, Angillon van Aix) en Nièvre (Commagny, Verneuil, Chantenay).

Aan de buitenkant ten zuiden van het schip, is de basis van de oorspronkelijke muur nog zichtbaar en is beter te begrijpen wat het belang was van deze passages. (In de kerk in Verneuil zijn beide doorgangen nog intact).

De zuidelijke apsis is gerestaureerd in 1973 en doet tegenwoordig dienst als kapelletje.

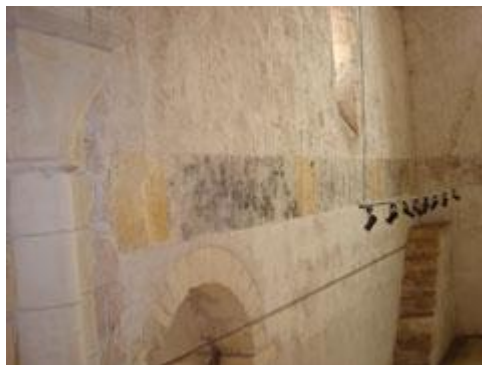

'Littre funeraire'

Een zwarte band werd geschilderd op de muur op 2,5 m boven de grond en omcirkelde het hele gebouw. Deze onderscheiding is zeldzaam in deze regio. Dit 'littre funeraire' was een "grote eer" en een privilege verleend door het kerkje. Het was voorbehouden aan de Heer, oprichter en weldoener van een kerk. Waarschijnlijk is ze aangebracht in de loop van de 16^e eeuw bij de dood van een van de heren van Druy die zij in het bijzonder in herinnering wilden eren. De band is duidelijk zichtbaar in het transept.

Op sommige plaatsen, zeer regelmatig (elke 12 voet of 3,60 m), is het familiewapen van de 'edele en oude familie' van de Markies de Digoine (geblokte zilver en zand), aangebracht. De familie had veel bezittingen in de regio, waaronder het chateau van Druy-Parigny, dichtbij Béard.

De fresco werd gerestaureerd in mei 2007 met de financiële steun van de Stichting Goury-Laffont.

Dakconstructie

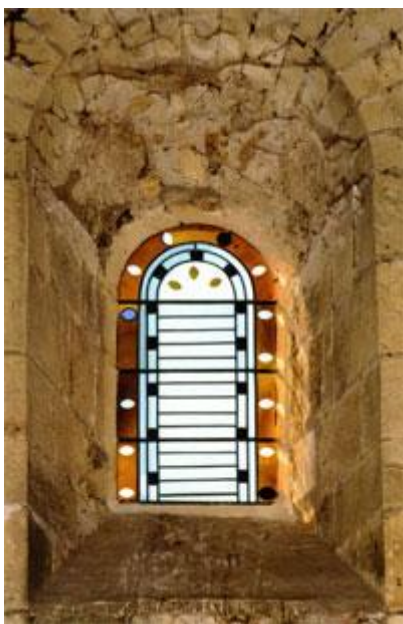
Het houtwerk, in de vorm van een omgekeerd vaartuig, is klassiek en tot in de finesses uitgevoerd. Het is afkomstig uit de XVIIe eeuw.

De Nièvre heeft een sterke traditie in de geschiedenis van religieuze architectuur waarbij de zijbeuken zijn bedekt met houten gewelven. Hout is de trots van de Nièvre en daarbij voorradig zodat het de constructie goedkoper maakte dan een stenen gewelf. Hierdoor was er geld voor glas-in-lood ramen.

Deze constructie zorgt er ook voor dat de muren minder zwaar kunnen worden uitgevoerd en maakte de grote raamopeningen, zonder glas mogelijk. Als één van de weinige kerken in de Nièvre, heeft de kerk een houten boogplafond dat waarschijnlijk gekleurd is geweest met felle kleuren.

De ramen in de kerk zijn het werk van glaswerker Jean Mauret en gemaakt en geïnstalleerd in 1999.

camping Le Bois Vieux

1992

- Inauguration de l'illumination extérieure de l'église ST Laurent de Béard réalisée grâce à une convention passée entre le Conseil Régional et l'EDF-GDF pour la « mise en valeur par l'éclairage » d'églises romanes de Bourgogne dûment sélectionnées.

1994

- Pose d'une chape en béton sur le sol de l'église.

1996

- Réfection de la toiture du clocher et travaux d'étanchéité de la nef.

1997

- Réparation de la couverture du transept et pose de gouttières en cuivre sur le transept Sud.

1999

- Pose de 9 vitraux (6 m²) créés par Jean MAURET
- Installation d'une cloche baptisée "Luce" dans le cadre d'un partenariat avec les inspections académiques d'Eure-et-Loire et de la Nièvre.
- Classement comme 31e site de la Fédération des Sites Clunisiens et pose de la plaque de reconnaissance.

2000

- Réfection de l'éclairage intérieur de l'église.

2003

- Réparation de la toiture du clocher, restauration intérieure et extérieure de la nef.

2005

- Pose d'un grillage de protection contre les pigeons autour des fenêtres géminées du clocher.

2006

- En 2006, la mention « grand itinéraire culturel » a été accordé par le Conseil de l'Europe au réseau des sites clunysiens. Des panneaux situés à l'entrée et à la sortie de Béard indiquent cette appartenance.

2007

- Restauration de la "litre funéraire" avec la restauration des blasons des Marquis de Digoine, grâce à la Fondation GOURY-LAFFONT.

2009

- Reconstruction de l'absidiole Nord
Monté en 2000, repris en 2003, réactualisé en 2007, ce dossier a demandé 9 ans d'efforts pour aboutir.